

Persdossier

Blegny-Mine • Bois du Cazier • Bois-du-Luc • Grand-Hornu

Kandidaten voor het Werelderfgoed van UNESCO

België stelt vier historische sites voor in verband met de ontginning van steenkool voor de lijst van Werelderfgoed : Grand-Hornu, Bois-du-Luc en Bois du Cazier in de Provincie Henegouwen; Blegny-Mine in de Provincie Luik.

Deze vier historische sites ontginnen het « steenkoolgebied » Hene- Samber- Maas dat zich uitstrekt van het Nord-Pas de Calais tot het bekken van Aken. Ze overlopen dezelfde chronologische zone van het begin van de XIXe tot het einde van de XXe eeuw. Ze condenseren op een beperkt gebied alle technische en sociale aspecten van het mijnerfgoed. Ze vullen elkaar aan. Blegny en Bois du Cazier vormen het luik « werk en arbeiders », Grand-Hornu en Bois-du-Luc eerder het « sociale » luik. De relatie werkgever/ arbeider, nu eens fusioneel dan weer gespannen door de arbeidersrevoltes, wordt concreet vertaald doorheen de architectuur en de ruimtelijke inrichting.

Het Waals steenkoolerfgoed voldoet volledig aan het criterium II van Unesco : **« Getuigen van een uitwisseling van aanzienlijke invloeden gedurende een gegeven periode of een bepaald cultureel gebied inzake de ontwikkeling van architectuur of technologie, monumentale kunsten, stadsplanning of het ontwerpen van landschappen».**

Op technologisch, sociaal en architecturaal vlak gaat het om een plaats van **culturele samenvloeiing** die elementen van zeer diverse origine heeft samengebracht en een bijzondere invloed uitgeoefend in Europa en de wereld.

Vanuit technologisch standpunt hebben de Waalse mijnen technieken aangewend die vanuit heel Europa overgekomen zijn, waaronder Britse procédés van tijdens de Industriële Revolutie die van de Waalse steenkoolmijnen een internationaal model hebben gemaakt dat onder andere werd geïmiteerd in Rusland en China. De mijnscholen hebben ingenieurs opgeleid uit de hele wereld.

Vanuit sociaal standpunt zijn de Waalse steenkoolmijnen de eerste plaatsen waar een multiculturele samenleving werd ontwikkeld, voortgebracht door een nood aan mankrachten die volkeren heeft aangevoerd uit steeds verdere contreien. Na de Walen en Vlamingen kwamen Italianen, Spanjaarden, Polen, Grieken, Marrokanen en Turken. Zoveel volkeren die werden aangebracht om samen te werken en te leven.

Op architecturaal gebied delen Grand Hornu en Bois-du-Luc een gemeenschappelijke stijl van het neo- classicisme, een stijl die zeer verspreid was aan de valavond van de Industriële Revolutie, maar het zijn bovenal sprekende voorbeelden van « arbeidersdorpen », een geheel dat gebouwd is door en voor de industrie. Deze arbeidersdorpen zijn de vertaling van een ideologie met een roeping die soms humanistisch is, zoals het geval was in New Lanark in Schotland (opgenomen als Werelderfgoed sinds 2001). De uitdrukking van een arbeidersdorp berust op paternalisme, verwijderd van elke vorm van filantropie, en is mogelijk gemaakt in Bois-du-Luc of in Grand Hornu (inspiratiemodel voor de eerstgenoemde) waar een zoektocht ondernomen werd naar kwaliteit en comfort met als doel de mankrachten voor zich te winnen en de arbeiderseisen te verijdelen.

Het steenkoolerfgoed beantwoordt eveneens aan het criterium IV :

« Een uitstekend voorbeeld bieden van een soort constructie of een architecturaal of technologisch geheel of een landschap dat één of meerdere belangrijke periodes van de menselijke geschiedenis illustreert ».

Het is eigenlijk een microcosmos van de Industriële Revolutie onder haar dubbel technologisch en sociaal aspect. De verschillende stappen van de technologische evolutie zijn allemaal aanwezig, net zoals bij de evolutie van de sociale relaties, het patronaat en de arbeidersstrijd. De postindustriële periode is eveneens vertegenwoordigd door de herbestemming van de vier sites. De Waalse steenkoolmijnen zijn door hun chronologie en inhoud een *unicum* en vullen een lacune in het industriële werelderfgoed.

De vier Waalse steenkoolmijnen bevinden zich in de continuïteit van de industriecomplexen van de eerste helft van de 19^e eeuw, waaronder het landschapsgeheel van Blaenavon (Wales) dat sinds 2000 is opgenomen op de lijst van Werelderfgoed. Ze borduren verder op de industriële ervaring die is ingezet in Groot- Brittannië en die uitmondt met het complex van Zollverein in Duitsland (tot Werelderfgoed opgenomen in 2004) .

Het kandidatuurdossier

Het dossier voor de voorstelling van de inschrijving op de lijst van het Werelderfgoed is gebaseerd op twee argumenten : enerzijds de getuigenis van een uitwisseling van belangrijke invloeden van de steenkoolmijnen op de ontwikkeling van de technieken, het urbanisme en cultuur, en anderzijds de representativiteit op het gebied van architectuur, technologie en landschap van een belangrijke periode in de geschiedenis van de mensheid die deze gehelen vormen. Het kandidatuurdossier werd uitgewerkt dankzij de nauwe samenwerking tussen het Waals Gewest en de uitbaters van de verschillende sites, zonder uiteraard de hulp te vergeten van het Centre d'Histoire des Sciences et des Techniques van de Universiteit van Luik. Dankzij dit gemeenschappelijke werk werd het kandidatuurdossier op 29 januari jongstleden ingediend bij het Centrum van Werelderfgoed. Wanneer het volledig erkend wordt, kan het haar weg verderzetten en worden doorgegeven aan Icomos dat het raadgevend orgaan is, belast met het taxeren van de sites, het rapporteren en een oordeel voorleggen aan het Comité van Werelderfgoed. Die laatste zal tijdens de 34e sessie in juli 2010 een uitspraak doen over de Waalse kandidatuur.

De weg van de Steenkool

Naar aanleiding van de beslissing van de Waalse Overheid om de kandidatuur in te dienen van vier belangrijke mijnsites in Wallonië als Unesco Werelderfgoed, hebben hun respectievelijke verantwoordelijken beslist om hun **samenwerking nog te versterken**. Deze versterking vertaalt hun wil en capaciteit om samen te werken voor de creatie van een « **Weg van de steenkool**», symbool van het belang van deze zwarte diamant in de geschiedenis van België en meer algemeen in die van West-Europa. Deze aanmerkingen en werken worden geplaatst onder de welwillendheid van de competente administratie van het Waals Gewest en genieten het bedachtzame advies van haar experts.

Grand-Hornu vormt het eerste hoofdstuk van deze geschiedenis. Het toont de durf en de inventiviteit van de industriëlen van die periode die, als visionairs, kathedralen bouwden van een nieuwe religie die België naar de tweede plaats zou leiden van de meest geïndustrialiseerde landen ter wereld ! De neo-klassieke architectuurstijl van deze site, bedacht als een waar monument dat de tijd en de beproevingen moet trotseren, alsook haar culturele herbestemming op het gebied van de hedendaagse creatie, maken er een uniek voorbeeld van.

De mijnsite van Bois-du-Luc drukt dan weer een ideologie uit, namelijk die van het utilitaire en katholieke paternalisme, dat karakteristiek is voor het industriële tijdperk. Haar bijzonderheid ligt in haar systematische en pragmatische toepassing. Bois-du-Luc is de werkplaats waar het idee gestalte heeft gekregen dat geboren is op de premissen van de Industriële Revolutie, en zich geleidelijk aan heeft verfijnd om het welzijn en de volgzaamheid van de arbeiders te verzekeren. De stichting van een industrieel dorp in een *no man's land* is er de meest geslaagde uitdrukking van. Collectieve infrastructuur, diverse diensten en ontspanningsvoorzieningen rusten de cité en de vrije tijd uit van de arbeiders. Een combinatie van werk en leven, verwarring van baas en vader, en samenspanning van machten of die nu religieus of patronaal zijn.

Le Bois du Cazier in Marcinelle stelt zich op haar beurt op als een symbool van het geheugen, de werkracht en de arbeidsimmigratie. Dankzij het sensibilisatiewerk dat gevoerd werd rond de catastrofe en de traditie van herdenkingen die elk jaar opnieuw plaatsvinden sinds 1956, kan niemand nog de kracht van dat immaterieel erfgoed negeren dat vastgeroest zit in ons collectief geheugen. Het zware werk van de mijnwerkers, haar gevaren alsook de opofferingen die deze arbeiders hebben ondergaan hebben ertoe bijgedragen dat Wallonië een welvarend gebied werd. Behalve de ruimtes die gewijd zijn aan de tragedie, vervolledigen de aanwezigheid van de musea van de Industrie en het Glas op de site de rol van Bois du Cazier als uitstalaam van de menselijke savoir-faire, haar successen maar ook haar dwalingen.

Tenslotte is er ook **Blegny-Mine** waarvan de geschiedenis het langst is, maar vooral opvalt doordat ze gedurende de langste periode een industriële ontginning heeft gekend aangezien die slechts gestopt is aan het begin van de jaren 1980. Het is de enige van de vier sites die de ontmanteling en de verwaarlozing niet meegemaakt heeft en ze biedt het publiek de unieke mogelijkheid om de reis doorheen twee eeuwen steenkoolindustrie te vervolledigen door de ontdekking van niet alleen een ontginning voorzien van de meest moderne werktuigen van haar tijdperk, maar ook van een eerste installatie, die ook intact is, en rechtstreeks uit de 19e eeuw komt. Last

but not least kan iedereen ter plaatse de symbolische handeling verrichten om « af te dalen in de put » zoals honderdduizenden mijnwerkers dat gedaan hebben.

Actieplan

Op zeer concrete wijze en vanaf nu tot aan de beslissende vergadering van het Comité van Werelderfgoed in juli 2010, zal de samenwerking tussen de 4 belangrijkste mijnsites van Wallonië de volgende vorm aannemen :

Herfst 2009 : ontwerpen van een visuele identiteit en realisatie van een tweetalig persdossier (Frans – Engels) van de voorstelling van de sites en van het dossier van de kandidatuur.

Herfst 2009 : realisatie van gemeenschappelijk communicatiemateriaal

Herfst 2009 : creatie van een gemeenschappelijke website
(www.sitesminiersmajeursdewallonie.be)

Herfst 2009 : opstellen van een tweetalig persdossier (Frans – Engels)

Winter 2009 : sensibiliseringsontmoeting met de bewoners

Maart 2010 : uitgave van de flyer « De Steenkoolweg » die de 4 sites voorstelt aan het grote publiek

Mei 2010 : organisatie van een colloquium in Parijs over de 4 sites en de vraag van industrieel erfgoed en haar herbestemming

Voor alle vragen betreffende het kandidatuur dossier, danken we u om contact op te nemen met Mevrouw Gislaine Devillers (tel : 081/33.21.64 , GSM : 0477/58.59.79), 1^e Afgevaardigde van de Administratie van Erfgoed – Waals Gewest, die verantwoordelijk is voor de coördinatie van het project.

Voor alle informatie in verband met de activiteiten van de verschillende sites, vragen we u contact op te nemen met hun respectievelijke woordvoerders.

De 4 belangrijkste mijnsites van Wallonië

Blegny-Mine, getuige van twee eeuwen steenkoolontginning

Blegny-Mine, dat gelegen is tussen Luik en Visé, is **vandaag de dag één van de belangrijkste toeristische sites van de Provincie Luik**. Het kan uitpakken met twee getuigen van de Luikse steenkoolactiviteit uit zeer verschillende periodes: de **mijnschacht Marie**, waarvan sommige zalen teruggaan tot de XIXe eeuw en die representatief zijn voor de steenkoolontginning van die periode, en de **mijnschacht N°1**, die nog steeds fungeert voor de verplaatsing van bezoekers in de onderaardse gangen van de mijn (tot -30 en -60 meter) en waarvan de oudste delen dateren van 1942, symbolisch voor het tijdperk van de « Veldslag van de steenkool ».

De bezoeken aan de mijn worden er nog vaak geleid door oude mijnwerkers, die aan de technische ontdekking een zeer belangrijk menselijk aspect toevoegen. Het ondergrondse bezoek wordt vervolledigd door een ontdekkingstocht naar de installaties van de oplevering, sortering en het wassen van de producten.

Blegny-Mine beschikt eveneens over een archiefcentrum dat toegankelijk is voor het publiek, en dat men gedeeltelijk kan consulteren via internet.

Steekkaart van Blegny-Mine

Voorzitter : Abel Desmit

Directeur : Jacques Crul

De administratieve diensten zijn alle werkdagen bereikbaar van 9u00 tot 17u00.

De reservatiedienst is bereikbaar van maandag tot zondag van 9 tot 17 u 30 (zomerperiode) en van maandag tot vrijdag van 9 tot 17 u 00 (winterperiode).

Directie : +32(0)4/237 98 00

Adres :

Blegny-Mine asbl

Rue Lambert Marlet, 23

BE-4670 Blegny

www.blegnymine.be

Tel: +32(0)4/387 43 33

Fax: +32(0)4/387 58 50

E-mail : domaine@blegnymine.be

Het Bois du Cazier... Een museum, een herinnering, een boodschap

De steenkoolsite van het Bois du Cazier in Marcinelle is sinds 2001 een **herdenkingsplaats** gewijd aan de slachtoffers van het ongeval van 8 augustus 1956. Door een menselijke fout gecombineerd met een technisch probleem ontstond een brand aan verdieping 975 van de luchttoevoerschacht. De giftige dampen, die zich snel verplaatsten naar alle niveaus en terreinen, hebben het geheel van de mijnwerkers die vastzaten verstikt: 262 mannen van 12 verschillende nationaliteiten, waaronder 136 Italianen en 95 Belgen.

Naast haar tragische dimensie werd deze catastrofe ook opgevat als een sleutelmoment : zowel qua bereikte limieten voor een industrie die zich veroordeeld zag tot een beperkte termijn, als de afwezigheid van een ware immigratiepolitiek van de kant van de Belgische Staat. Het directe gevolg was dat de steenkoolindustrie zich voortaan zou moeten richten tot andere landen dan Italië om haar behoeften aan arbeidskrachten te garanderen.

Ten gevolge van de conclusies van een conferentie die sinds september 1956 bijeengeroepen werd door de Hoge Raad van de CECA met betrekking tot de veiligheid in de mijnen, wordt de wetgeving inzake de materie volledig herzien vanaf het daarop volgende jaar. Anderzijds zal de Italiaanse gemeenschap, die eindelijk erkend wordt door de zware tol die geeïst werd door het ongeluk, anders beschouwd worden en haar integratie vergemakkelijkt zien.

Het is daar dat de dubbele les ligt die getrokken kan worden uit Bois du Cazier. De catastrofe, die een algemeen gewetensonderzoek teweegbracht, lag aan de basis van een diepgaande invraagstelling, zowel van de arbeidswereld als de maatschappij in het algemeen. Voortaan zal er een « voor » en « na Marcinelle » zijn.

Steekkaart van Bois du Cazier

Voorzitter

Jean-Claude Van Cauwenberghe

Directeur

Jean-Louis Delaet

De administratieve diensten zijn bereikbaar van maandag tot vrijdag van 9u tot 12u en van 13u tot 17u

Directie

+32 (0)71/88 08 52 of 58

Adres

Le Bois du Cazier

Rue du Cazier, 80

B-6001 Marcinelle

www.leboisducazier.be

Tel. : +32(0)71/88 08 56

Fax : +32(0)71/88 08 57

E-mail : info@leboisducazier.be

Openingsuren

Open gedurende het hele jaar behalve tijdens de week tussen Kerstmis en Nieuwjaar

- van dinsdag tot vrijdag van 9 u tot 17u
- zaterdagen, zondagen en feestdagen van 10u tot 18u

Toegangsprijs

Individueel

Volwassenen : 6 €

Jongeren -18 jaar en studenten : 4,5 €

Toegang gratis voor kinderen onder de 6 jaar.

Groepen

Volwassenen : 5 €

Jongeren -18 jaar en studenten : 3,5€

Geleide bezoeken

Geleide bezoeken in fr.-nl.-en.-it. (groepen van 10 tot 25 personen) . : 45 €

Reservaties : +32(0)71/29 89 30

Diensten

Restaurant, winkel, cafetaria met kleine restauratie, pique-nique ruimte

Toegang

Wagen : Via A54 of R3, neem A503 – afrit 34 Marcinelle-Haies

Trein : station Charleroi-Sud en Bus TEC 1 en 52

De site is toegankelijk voor mensen met een beperkte mobiliteit, met uitzondering van de steenberg.

De mijnsite van Bois-du-Luc, een referentie voor het industrieel erfgoed

De mijnsite van Bois-du-Luc ligt in het hart van het industrieel bassin van het Centre, tussen de Borinage en het bekken van Charleroi. Op de twee oevers van de Thiriau du Luc omvat Bois-du-Luc het geheel aan technische en sociale realisaties van één van de oudste kolenmijnen van continentaal Europa.

Behalve de anciëniteit en de opvallende levendsuur (van 1685 tot 1973), neemt de firma een denkwijze aan die representatief is voor het industriële tijdperk dat zich heeft uitgedrukt doorheen de planning van een cité in dienst van de industrie. Bois-du-Luc is één van de zeldzame steenkoolsites waar de ontdekking van de arbeidsonmstandigheden, sinds het midden van de XIXe eeuw tastbaar is gebleven, en dat zowel van de mijnwerkers en andere soorten werknemers of het nu gaat om afgeleide (vaklui) of hogere functies (van werknemer tot directeur tot ingenieur). De Fosse Saint-Emmanuel en de werkplaatsen waar alles vervaardigd en verdeeld wordt naar een model van autarkie, wordt van antwoord voorzien door de cité die gebouwd en gecontroleerd wordt door de baas. De arbeiders voeden zich (kruidenierszaak, slagerij), verzorgen zich (tehuis, ziekenhuis), laten zich gaan (feestzaal, kiosk, ontspanningsaanbod), vormen zich (scholen ...) en bidden in het arbeidersdorp, dat uitzonderlijk bewaard is.

Het geheel vormt een microkosmos, waar de plaatsen om te leven worden samengevoegd met de plaatsen om te werken. De ene wordt van de andere afgescheiden door een omheining die de vormtaal van de defensieve architectuur van de Middeleeuwen copieert.

Steekkaart van het Ecomusée du Bois-du-Luc (mijnsite van Bois-du-Luc)

Voorzitter : Robert Tollet

Directrice : Daisy Vansteene

De administratieve diensten van het Ecomusée zijn alle werkdagen bereikbaar van 9u00 tot 17u00.

Directie : +32 (0) 64/28 20 00

Adres :

Ecomusée du Bois-du-Luc

Site minier du Bois-du-Luc 2b Rue Saint Patrice BE-71 10 Houdeng-Aimeries (dichtbij La Louvière)

Tel. : + 32 (0) 64 28 20 00 Fax. : + 32 (0) 64 21 26 41

E-mail : info@ecomuseeboisduluc.be www.ecomuseeboisduluc.be

Openingsuren :

Gesloten op maandag van midden- april tot eind oktober Tijdens de week : open van 9u tot 17u. Weekends en feestdagen : open van 10u tot 18u Van november tot midden- april Tijdens de week : open van 9u tot 17u, mits reservatie en uitsluitend voor groepen. Gesloten tijdens de weekends Uurrooster van de bezoeken Tijdens de

week: 9u, 10u, 11u, 13u30 en 15u. Weekends en feestdagen : 10u, 11u, 13u30, 15u en 16u

Toegangsprijs (geleide bezoeken) :

Individueel Volwassene : 7,50 euro Senioren : 6,20 euro Kinderen : 5 euro

Groepen Volwassene : 6,20 euro Senioren : 5 euro Kinderen/scholen : 3,50 euro

Stedelijke communiteit van het Volwassenen centrum: 6,20 euro Kinderen : 3,50 euro Familie forfait (2 volwassenen + 1, 2 of 3 kinderen) : 13 euro Kinderen onder 6 jaar : gratis

Reservaties : + 32(0)64/28 20 00

Toegang :

Volg de autosnelweg E19/E42 (autosnelweg Brussel- Bergen- Parijs) en neem afrit n°21 (Le Roeulx) richting d'Houdeng-La Louvière. Rij onder de kanaalbrug en volg de Chaussée du Pont du Sart. Ga bij de eerste lichten naar rechts en rij vervolgens rechtdoor tot aan de rue Sainte-Barbe. U vindt de "carrés" (gele arbeidershuisjes) op uw rechterhand. Ga naar rechts op de hoek van de carrés. U komt aan bij het Ecomusée (rue Saint-Patrice n°2b). Mogelijkheid tot parking voor wagens en bussen in de rue Saint-Patrice.

Openbaar vervoer

Trein : afstappen aan het station van La Louvière Centre.

Bus : bussen n°37 en 39 gaan van het station van La Louvière Centre richting Bois-du-Luc.

Grand-Hornu... Tussen utopie en verbazing

Grand- Hornu, dat gevestigd is in het hart van de Provincie Henegouwen op enkele kilometers van de steden Bergen en Valenciennes, wordt gerekend tot de mooiste plaatsen van neoklassiek industrieel erfgoed van Europa. De geschiedenis van deze opmerkelijke site begint in de 19e eeuw wanneer Henri Degorge, een Frans industrieel die aangetrokken is door het avontuur van de steenkool, besluit om in Hornu een firma op te richten voor de ontginning van koolmijnen in een periode waarin het « zwarte goud » nog maar een relatief bijkomende energiebron is. De site ontstaat in 1810, met als kader de groeiende industriële revolutie die van de regio waar ze is ondergebracht de tweede industriële plaats ter wereld zal maken! Het is ook dan dat Degorge begint aan de bouw van de mijnwerkerswijk – één van de oudste van België – die Grand-Hornu vandaag de dag nog steeds omgeeft en er het landschap ritmeert. De beginjaren zijn moeilijk maar al gauw worden de Koolmijnen van Grand-Hornu één van de grootste kolenindustrieën van het nog zeer jonge België, dat voorziet in meer dan 50% van de behoeften in steenkool door de productie en exportatie voor een groot gebied dat zich uitstrekt van Noord- Frankrijk tot het zuiden van de regio rond Parijs.

Na een pronkstuk geweest te zijn van de Belgische industrie, is de site Grand-Hornu vandaag één van de belangrijkste culturele locaties van België. De site van Grand-Hornu heeft een oppervlakte van 6 hectare en omvat ongeveer 10.000 vierkante meter aan diverse gebouwen. Er zijn twee culturele instellingen ondergebracht :

- **Grand-Hornu Images** dat het spanningsveld onderzoekt tussen kunst en industrie. Design, industrieel ontwerp en toegepaste kunsten vervullen er een belangrijke rol met respect voor de eerste roeping van de site)
- **Museum van Hedendaagse Kunsten van de Franse Gemeenschap van België** (geopend in september 2002).

Steekkaart van MAC's

Voorzitter : Claude Durieux

Directeur : Laurent Busine

De administratieve diensten van het museum zijn elke dag bereikbaar van 9u00 tot 17u00.

Directie : +32 (0) 65.61.38.50 of 52

Adres : MAC's

Site du Grand-Hornu

Rue Sainte-Louise 82

BE-7301 Hornu (dichtbij Bergen)

www.mac-s.be

Tel. : +32(0)65/65.21.21

Fax : +32(0)65/61.38.91

E-mail : info.macs@grand-hornu.be

Openingsuren : alle dagen van 10 tot 18 uur, behalve op maandag, 25/12 en 01/01.

Toegangsprijs :

- combiticket Site du Grand-Hornu/MAC'S/ Grand-Hornu Images : 6 Euro
- Groeptarief (minimum 15 pers.) of reductietarief : 4 Euro
- Schoolgroepen : 2 Euro
- Gratis voor kinderen onder 6 jaar en begeleiders van schoolgroepen.

Geleide bezoeken :

- 50 Euro voor een groep van max. 25 personen tijdens de week
- 60 Euro voor een groep van max. 25 personen tijdens het weekend

Reservatie : 0032(0)65/61.38.81

Toegang :

Om het MAC's te bereiken met de wagen, neemt u vanaf de autosnelweg E19 Brussel –Parijs de uitrit n°25 « Saint-Ghislain-Tertre-Hornu » richting Saint-Ghislain, Hornu. Volg vervolgens de pijltjes tot aan de ingang van de site. De parking is gratis. De meest dichtbijgelegen stations zijn die van Saint-Ghislain en van Bergen. Vanaf het station van Bergen is het mogelijk om het MAC's te bereiken met de bus (lijnen 7 en 9 – halte Grand-Hornu) of taxi. Vanaf het station van Saint-Ghislain raden we u aan om per taxi naar het museum te komen. .

Steekkaart van Grand-Hornu Images

Voorzitter : Claude Durieux

Directrice : Françoise Foulon

De administratieve diensten van het museum zijn elke dag bereikbaar van 8u00 tot 17u00.

Directie Grand-Hornu Images : 00.32 (0) 65.61.38.84.

Adres : Site du Grand-Hornu

Grand-Hornu Images

Rue Ste Louise, 7301 Hornu

www.grand-hornu.be of www.grand-hornu-images.be

Tel. : +32(0)65/65.21.21

Fax : +32(0)65/61.38.97

E-mail : info.ghi@grand-hornu.be

Openingsuren : alle dagen van 10 tot 18 uur, behalve op maandag, 25/12 en 01/01.

Toegangsprijs : - combiticket Site du Grand-Hornu/MAC'S/

Grand-Hornu Images : 6 Euro

- Groeptarief (minimum 15 pers.) : 4 Euro / Schoolgroepen : 2 Euro
- Gratis voor kinderen onder 6 jaar

Geleide bezoeken (mits reservatie) van de tentoonstelling en/ of de historische site (FR/NL/DUI/ GB).

Contactnummer voor reservatie : 00.32 (0) 65.61.38.81.

Audio-gids voor de ontdekking van de historische site (FR/NL/DUI /GB/IT/ES) : 2 euro